

[Damsgaard.]

praktiske gennemførelse heraf påhviler regeringen, der har ansvaret for administrationen.

Mindretallet må kritisere, at regeringen ikke på et tidligere tidspunkt har taget initiativet til at fremsætte forslag om omfattende besparelser på statens drifts- og anlægsbudget, hvorved væksten i de stærkt og hastigt voksende statsudgifter kunne være bremset. Mindretallet tager til efterretning, at finansministeren over for udvalget har oplyst, at han har foranlediget, at samtlige styrelser optager deres udgiftsbudgetter til revision, og at den statsfinansielle situation for tiden er genstand for overvejelser i det af folketinget nedsatte udvalg angående de af regeringen fremsatte forslag til lov om afgiftsforhøjelser m. v. Venstre har ikke stillet konkrete ændringsforslag, fordi finansministeren gav os tilsagn om omfattende besparelser på budgettet. Det må være fagministrene, som har administrationen under sig, der må holde igen på nye og for store krav om offentlige midler. Der er jo trods det ærede medlem hr. Lysholt Hansens udtalelser næsten ikke andre, der kan.

Ser man bort fra den på finansloven for 1964-65 opførte landbrugsstøtte, der ikke var medtaget på finanslovsforslaget for 1965-66, kunne vi konstatere en stigning på dette ene år på ca. 2.115 mill. kr. Det er også de lovbundne udgifter, der er steget — naturligvis er det det og måske mest dem, det ved jeg godt — men har vi vedtaget love, der trækker større udgifter efter sig, end det senere viser sig samfundet har råd til at bære, lad os så være ærlige og erkende det og lave disse love om igen. Gyldne løfter over for befolkningen trækker ofte dyre udgiftslove efter sig. Skatteborgerne kender det indtil trivialitet, og på det sidste ømmer disse skatteborgere sig slemt. Jeg mener, det er på høje tid at tage hånd i hanke med denne økonomiske flohed, som samfundet ikke har råd til; men finansministeren kan velsagtens ikke rigtig forstå mine tanker og vil vel heller ikke tage hensyn til mine velmente råd.

Det er i hvert fald ikke for meget sagt, at det er et helt andet finanslovsforslag, vi i dag har til behandling, end det, der i december var til første behandling. Det er af andre blevet sagt, at tallene i mellem-

tiden er eksploderet for den højtærede finansminister; men jeg synes, det bør tilføjes, at eksplosionerne nærmest har mindet om drengetidens skrubbudser, hvor ingen rigtig vidste, hvor næste brag ville føre hen. Den højtærede finansminister har udtrykt sig i buketter, og har jeg forstået det rigtigt, kan vi med det allerførste vente endnu én.

I virkeligheden står vi derfor med et finanslovsforslag, som end ikke her ved tredje behandling er det færdige og endelige udtryk for statsfinanserne i det finansår, som begynder på torsdag. Jeg skal ikke fordybe mig i dette, selv om det er med til at give billedet af regeringens økonomiske politik. Jeg skal heller ikke gentage de drøftelser, som i den senere tid er foregået i det høje folketing vedrørende den økonomiske politik, selv om finanslovsforslaget og finanslovdebatten på sin vis skulle være det sted, hvor overblikket og sammenhængen med den øvrige lovgivnings økonomiske virkninger kom til udtryk. Et par hovedtræk bør dog drages frem.

Et hovedtræk og en afgørende del af baggrunden for de vanskeligheder, vi i øjeblikket står i, er den ganske enkle kendsgerning, at vi i dette år må forudse indkomststigninger, som af regeringen gøres op til 12 pct., over for produktionsstigninger på 4 pct. Det centrale i regeringens bestræbelser har da været og måtte være at tilintetgøre denne indkomststigning igennem øgede skatter og øgede afgifter. De for mange penge skulle, som den tidligere nationalbankdirektør har udtrykt det, skummes af. Det var konsekvensen af en indkomstpolitik, der slog fejl, som vi her stod over for.

Men én ting må vi huske på: vel kan skatterne tage pengene fra folk, men man fjerner ikke dermed omkostningsstigningen og konkurrencesvækkelsen, tværtimod. Der findes ganske enkelt ikke den lap, som bagefter kan gøre buksene lige så gode, som hvis de havde været syet fornuftigt fra starten. Derfor lagde venstre både forud for septembervalget og gennem hele efteråret afgørende vægt på, at der sikredes det bedst mulige grundlag for en forsvarlig indkomstpolitik. Jeg sammenfattede det ved første behandling af finanslovsforslaget i en direkte opfordring til regeringen om denne gang helt klart at sige, hvad den anså for de sam-